†

Ved

Mary Kirstine Kroghs

Jordefærd

Torsdag den 2. Marts 1933.

At sige Verden ret Farvel,
i Livets Gry og Livets Kvæld
er lige tungt at nemme;
det lærtes aldrig her paa Jord,
var, Jesus, ej du i dit Ord
hos os, som du er hjemme.

2. Hvor tit hos dig end Trøst jeg fandt,
naar Hjertet skjalv, og Graaden randt,
og Verdens Bølger bruste,
ved Støvet hænger dog min Sjæl,
og Slangen bider i min Hæl,
skønt du dens Hoved knuste.

3. O, Jesus Herre, Broder sød,
du kender bedst den bitre Død,
du har den overvundet;
vor Skabning grant og kender du
og ved, vi alle ser med Gru
vort Timeglas udrundet.

4. O, kom du, som engang jeg ved,
du i din Faders Herlighed
skal klart dig aabenbare,
var det i Gry, var det i Kvæld,
jeg skyndte mig med kort Farvel
i Sky til dig at fare.

5. Men kommer Døden førend du,
kom da i Løn og kom i Hu,
hvor mørkt der er i Graven!
Omstraal mig, saa jeg glemmer den,
salv Øjet paa din syge Ven,
saa jeg kan se Guds-Haven!

6. Kom i den sidste Nattevagt
i en af mine kæres Dragt,
og sæt dig ved min Side!
Og tal med mig, som Ven med Ven,
om hvor vi snart skal ses igen
og glemme al vor Kvide!

7. Kom, som du vil! jeg ved det vist,
du selv har sagt, at her og hist
du kendes vil paa Røsten,
den Røst, hvorved trods Verdens Larm
os Hjertet brænde kan i Barm
og smelte hen i Trøsten.

8. O, lad mig i min sidste Stund
det høre af din egen Mund,
som Aand og Liv kan tale,
hvor godt der er i Himmerig,
og at du Stol har sat til mig
i dine lyse Sale!
9. Før Døden med sin Istap-Haand
gør Skel imellem Støv og Aand,
bortvifter Hjertets Varme,
indslumre skal jeg da med Lyst,
som Barnet ved sin Moders Bryst,
i dine Frelserarme!

Tænk, naar engang den Taage er forsvunden,
som her sig sænker over Livet ned,
naar Dagen evig klar er hist oprunden,
og Lys omstraaler hvert af mine Fjed.
2. Tænk, naar engang er løst hver jordisk Gaade,
besvaret hvert Hvorfor, jeg grunded paa,
men kunde ej med al min Grublen raade,
tænk, naar jeg Herrens Vej skal klart forstaa!
3. Tænk, naar engang hver Hjertesorg er slukket,
hver Vunde lægt, og stillet hvert et Savn,
hver Smertens Taare visket af, og Sukket,
det dybe, kvalt i Kærlighedens Favn!
4. Tænk, naar engang med utildækket Øje
jeg ham skal se, hvem her jeg tro'de paa,
tænk, naar jeg hist mit Knæ for ham skal bøje,
naar jeg med Tak skal for hans Aasyn staa!
5. Tænk, naar engang jeg uden Synd skal leve,
hver Tanke ren, hver Gerning uden Brøst,
naar aldrig jeg behøver mer at bæve
for Muligheden af en syndig Lyst!
6. Tænk, naar engang i Himlens gyldne Sale
jeg med den Ven, jeg her paa Jorden fandt,
i Lyset om et evigt Liv skal tale,
og om det Liv, der som en Drøm forsvandt!
7. Væk, Jesus, denne Tanke i mit Hjerte,
hver Gang mig Vejen tykkes lang og slem!
Den sødt skal dæmpe hver en bitter Smerte
og lokke Smilet gennem Taarer frem.

Dejlig er Jorden,
prægtig er Guds Himmel,
skøn er Sjælenes Pilgrimsgang!
Gennem de favre
Riger paa Jorden
gaa vi til Paradis med Sang!

2. Tider skal komme,
Tider skal henrulle,
Slægt skal følge Slægters Gang,
aldrig forstummer
Tonen fra Himlen
i Sjælens glade Pilgrimssang.

3. Englene sang den
først for Markens Hyrder,
skønt fra Sjæl til Sjæl det lød!
Fred over Jorden!
Menneske, fryd dig,
os er en evig Frelser fød!

HOLSTEBRO. - THOMSENS BOGTRYKKERI.